

3 de desembre de 2011

Dia Internacional de les persones amb discapacitat

MANIFEST DE COCARMÍ

Retallades, crisi, ajustaments, rescat, recessió, pobresa, atur...

Malauradament, aquestes paraules ja formen part del nostre dia a dia i aporten incertesa a la societat, amenaçant directament els drets de les persones amb discapacitat, les seves famílies i l'estat del benestar. És cert que estem en una situació complexa a tots els nivells, i per això ara més que mai cal fer una anàlisi seriosa i prioritzar les polítiques socials perquè no es produeixi una fractura social. És per això que en el manifest adjunt de COCARMÍ demanem al govern de la Generalitat una política valenta per la sostenibilitat dels drets de les persones amb discapacitat i de les seves entitats. Els pressupostos han de tenir diversos colors, però en la partida de polítiques socials no hi pot haver el color vermell. Des de la discapacitat estendrem la mà a tothom que vulgui treballar amb rigor i compromís per una societat més inclusiva. Al llarg de la història hem estat a la cua d'aquestes polítiques, i ara no volem ser els primers en els ajustaments. Esteu segurs que des del COCARMÍ lluitarem i defensarem els colors, la raó i els drets.

Mantenir les conquestes.

Continuen tenint enormes dificultats per exercir els seus drets bàsics i llibertats fonamentals i per accedir als béns, productes i serveis que es consideren com a normals per a tota la població. La gravíssima crisi econòmica i d'ocupació que pateixen Catalunya i Europa els darrers anys té un impacte molt més gran en les persones amb discapacitat i les seves famílies, que

veuen perillar o en risc de retrocedir les encara precàries conquestes socials i de drets obtingudes al llarg dels últims temps, gràcies a la lluita sostinguda del moviment social de la discapacitat. Aquests avenços s'han de mantenir com a èxits irrenunciables i no són susceptibles de reducció o retallada; els poders públics han de preservar aquest nivell de drets i suports, i incrementar-lo amb polítiques i legislacions enèrgiques d'inclusió.

La realitat de les retallades

Per desgràcia, les retallades socials en l'àmbit de la discapacitat no són noves. Els últims tres o quatre anys s'han produït en molts àmbits reduccions significatives de partides socials que han fet desaparèixer o han compromès greument la sostenibilitat dels serveis i dispositius de suport i atenció directes a persones amb discapacitat i a les seves famílies, sobretot els gestionats per estructures del tercer sector no lucratiu. Aquestes retallades debiliten els nivells d'inclusió social, aconseguits amb tant d'esforç els darrers anys, i poden originar un procés progressiu de desmantellament de recursos i suports de conseqüències impredecibles per al benestar social de les persones amb discapacitat i les seves famílies.

Compromís ferm dels poders públics

El nou Govern sorgit de les eleccions generals del 20 novembre 2011 i el Govern de la Generalitat de Catalunya s'han de comprometre fermament amb els objectius d'inclusió de les persones amb discapacitat i les seves famílies, mitjançant el desenvolupament de legislacions, polítiques, estratègies i decisions reforçades que mantinguin la discapacitat en llocs rellevants i permanents de l'agenda política. La crisi econòmica i social no pot servir de coartada o pretext per aturar les polítiques públiques de discapacitat, i menys encara per reduir els drets socials o la intensitat de suports i recursos que han de rebre les persones amb discapacitat per tal d'assegurar el seu procés d'inclusió a la comunitat i un nivell de vida digne.

Per una autèntica autonomia personal

En especial, el desplegament de la Llei 39/2006 i del Sistema per a l'Autonomia i Atenció a la Dependència ha estat desigual i incomplet al llarg dels seus poc més de quatre anys de vida, frustrant moltes expectatives. No es necessiten retallades, moratòries o replantejaments a la baixa, sinó un impuls polític i pressupostari decidit per consolidar definitivament un nou dispositiu de protecció social que doni una cobertura suficient i digna a enormes necessitats socials encara sense resposta. Tot això, sense que se'n ressentin o debilitin les polítiques de discapacitat, que constitueix una realitat més àmplia i nombrosa: la promoció de l'autonomia personal i l'atenció a la dependència no pot justificar en cap cas la no continuïtat i ampliació dels recursos i suports per a totes les persones amb discapacitat, estiguin o no en situació de dependència, o tinguin necessitats de suport intenses per a l'autonomia personal. La discapacitat i les polítiques de discapacitat tenen substantivitat i perfil propis, i no es poden confondre o desdibuixar amb l'atenció a la dependència, que és només una part de les polítiques socials d'inclusió.

Sortida intel·ligent de la crisi

La superació de l'actual crisi econòmica i d'ocupació que pateixen les persones amb discapacitat i les seves famílies amb molta més intensitat que altres sectors ciutadans, no pot passar per la sortida fàcil de retallar o suprimir els drets i prestacions de caràcter social, que a Catalunya i a la resta de l'Estat són encara febles, inestables i discontinus. Les necessàries mesures de reordenació i racionalització de les estructures productives, de les polítiques i dels comptes públics han de recaure amb preferència en aquells àmbits, entorns i estructures que no només no generen valor, riquesa i cohesió socials, sinó que han estat i estan en l'origen de l'actual situació de crisi, constituint un llast per al desenvolupament sostenible i la creació d'ocupació.

La permanència de la visió de drets humans

Cal abordar la discapacitat des de l'enfocament dels drets humans. La legislació, la política i l'acció pública cap a les persones amb discapacitat i el seu entorn familiar han d'estar impregnades d'aquesta visió de drets.

Aquest enfocament des dels drets humans es plasma política i jurídicament en la Convenció Internacional sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat de 2006, que forma part del dret intern, en haver estat signada i ratificada per l'Estat. El procés d'assimilació dels principis, valors i mandats de la Convenció ha de continuar els propers anys. En aquesta legislatura, Catalunya haurà d'aprovar un bloc legislatiu d'adaptació i ajustos normatius a la Convenció, que cobreixin les esferes on el nostre govern té competències legislatives.

Mobilització cívica

COCARMI, com a organització representativa de les persones amb discapacitat i les seves famílies, te la missió d'incidir políticament allà on es prenen les decisions, i actuarà per impedir i contrarestar l'adopció de mesures, presents i futures, que vagin en contra de la inclusió i la protecció social dels grups de ciutadans més vulnerables, alertant, mobilitzant i activant les seves estructures i la seva capacitat d'influència i pressió per a la consecució d'aquests objectius irrenunciables.

Coparticipació

En aquests moments, en un context econòmic i social tan advers, calendecisions de gran calatge. Els poders públics i el Govern de la Generalitat han de comptar activament amb els moviments socials, com el de la discapacitat, en la preparació, disseny, implantació i seguiment de les mesures que s'hagin d'adoptar per afrontar la crisi. Només així aquestes mesures tindran la legitimitat ciutadana imprescindible.

D'una cosa estem segurs: ENS EN SORTIREM!!